

Als er een kleur zou bestaan voor eenzaamheid, zou ik er nu recht inkijken, maar in plaats daarvan zijn mijn ogen nog donkerder blauw dan vanmorgen. Nog voordat Nomi tegenover me kon gaan zitten aan ons tafeltje in de overvolle kantine en me vertelde dat ze weer verliefd was, zag ik het al. Ze had het niet eens hoeven zeggen, want in tegenstelling tot mijn sombere irissen waren die van haar een sprankelende mix van mierzoet roze en rozenrood. Ik draaide mijn hoofd weg, mompelde dat mijn volgende college begon en maakte me uit de voeten, voor ze kon zien hoe ik me voelde. Bruin van jaloezie. Blauw van verdriet. En het is niet dat ik het haar niet gun. Nomi is mijn beste vriendin, al sinds de kleuterschool. Ze heeft een warme persoonlijkheid, alsof ze de zon zelf is, en dat is precies waarom ik graag bij haar in de buurt ben. Niet alleen ik. Jongens, meisjes, ze staan voor haar in de rij. Het is alsof de term 'liefde op het eerste gezicht' speciaal voor haar is bedacht. In tegenstelling tot Nomi heb ik nog nooit rood in de ogen van een jongen gezien als hij naar me keek. Ik begrijp het niet. Wat is er mis met mij? Ik staar naar mijn verdrietige reflectie in het raam van het kantoorgebouw.

Iemand botst hard tegen mijn schouder, waardoor ik mijn evenwicht verlies. 'Hé!' Ik kan me nog net vastgrijpen aan de jas van degene die me bijna omverloopt.

'Pas eens op!' snauwt hij en hij rukt zijn arm los. Het is een oudere man, met wit krullend haar en een rond brilletje op zijn neus. Zijn ogen veranderen pijlsnel van geïrriteerd grijs naar een schuld bewust lila als hij mijn gezicht ziet.

'O,' zegt hij. 'Het spijt me. Gaat het wel?'

Ik hoef hem niet wijs te maken dat het door het spiegelen-de glas komt, of door het felle groen van de planten die langs de naden omhoogklimmen. Of door mijn roodgeverfde haren. Een smoes verzinnen heeft geen enkele zin, hij zal meteen weten dat ik lieg. Je kunt nu eenmaal niet verbergen wat je voelt. Ik niet, hij niet, niemand niet.

'Hier,' zegt hij zacht en stopt ongevraagd iets zachts in mijn hand. Het is een zakdoek. Nog voor ik hem duidelijk kan maken dat ik niet op zijn medelijden zit te wachten, geeft hij me een be-moedigend klopje op mijn rug en verdwijnt dan in de mensen-massa. Met een grom smijt ik het stuk stof in de dichtstbijzijnde afvalbak en werp een laatste blik in de ruit erachter. Het blauw is verdwenen. Mijn ogen zijn grijs. Donkergrijs.

De bomen in de straten van Akhdar lijken – zeker in het zon-licht van de namiddag – permanent in bloei te staan. Elke dag loop ik na mijn laatste college naar huis, al is het alleen maar om de geur van vers gemaaid gras op te snuiven. Tussen de brede stoep en de weg slingert de strook als een groene rivier door de stad. Het is juist het contrast dat het zo mooi maakt. De korf-vormige, zilverkleurige flatgebouwen met rond elke verdieping

weelderige planten, als een lint dat iemand eromheen wikkelde.

Er zoekt een shuttle voorbij met het logo van een koffiebeker erop. Dat is precies wat ik nu nodig heb. Een warme, dampende vloeistof die de sluimerende kilte uit mijn lijf verdrijft. De dichtstbijzijnde vestiging van Pequod Coffee is een blok of twee omlopen, maar ik heb het er vandaag graag voor over. Ik trek de hengels van mijn rugtas wat strakker aan, zodat de boeken erin niet zo tegen mijn rug beuken, en zigzag gehaast door de menigte tot ik de hoek ben omgeslagen. Hier, weg van de hoofdstraat, is het een stuk rustiger.

Op een van de houten bankjes die ik passeer zit een stelletje. De jongen, niet veel ouder dan ik ben, heeft zijn gespierde arm om het meisje heen geslagen en zijn gezicht in haar hals gedrukt. Het meisje giechelt en knijpt haar rode ogen dicht. De blauwe knoop in mijn maag is meteen terug. Rood. Het is overal. Op de poster van de romantische komedie *Als je me aankijkt* aan de muur van de bioscoop staan een man en een vrouw in een regenbui van rode hartjes. Ze staren in elkaars ogen alsof ze nog nooit een andere kleur gezien hebben. Zelfs de achtergrondmuziek in Pequod is een zoetgevooisde vrouwenstem die me op een melodie van piano toefluistert dat ze de man van haar dromen gevonden heeft en hem nooit meer laat gaan. Ik doe mijn best haar te negeren en me te concentreren op de enorme menukaart aan de muur achter de kassa. Elke keer weer neem ik me voor eens iets anders te proberen, maar ik eindig steevast met mijn favoriete koffie.

‘Kan ik je helpen?’ vraagt de barista, als ik aan de beurt ben.

‘Een grote latte, alsjeblieft.’

‘We hebben momenteel een actie,’ wijst de jongen naar het

bordje op de toonbank. Er staan twee koffiebekers op, met gezichtjes erop getekend en een hart erboven. ‘Als je er een grote chocolademuffin bij koopt, krijg je een tweede latte om met iemand te delen.’ Zijn gezicht straalt me vriendelijk oranje tegemoet. Hij bedoelt het goed, dat weet ik, maar het voelt als een stomp in mijn maag.

‘Nee, dank je,’ sla ik mompelend en met gebogen hoofd zijn aanbod af, terwijl ik zo snel mogelijk mijn bestelling betaal. Pas aan het einde van de toonbank, waar de drankjes worden geserveerd, kijk ik weer op.

‘Hé!’ zegt een stem. ‘Je draagt nog steeds twee verschillende oorbellen!’ Het is Renzo, die met zijn ellebogen op de bar leunt. Onbewust grijp ik naar de zilverkleurige ster in mijn linkeroor en het goudkleurige hartje in mijn rechteroor. In de zomer van vorig jaar ontmoette ik Renzo tijdens het collegefeest ter afsluiting van het semester. Hij zit niet bij ons op school, maar is de broer van Wilver, een vierdejaars. Het eerste dat hij aan me vroeg, was of ik wist dat ik niet dezelfde oorbellen droeg. Terwijl ik hem vertelde dat ik dit als twaalfjarig meisje ooit een keer per ongeluk had gedaan, maar dat het sindsdien een soort handelsmerk was geworden, veranderde het oranje van zijn ogen langzaam in lavendel. We kletsten en lachten en ik wachtte en hoopte vooral dat ik meer zou zien dan dat. Maar natuurlijk gebeurde er niets. Hij vroeg niet eens om mijn nummer. Er kwamen wat van zijn vrienden bij staan, die hem overhaalden om mee te gaan naar een club in de stad. ‘Zie ik je na de zomer weer?’ vroeg hij nog aan me. Ik was blij dat het donker was, anders had hij de teleurstelling van mijn gezicht kunnen lezen.

‘Nou, je hoeft je niet te schamen dat je mijn naam niet weet hoor,’ lacht hij, en er verschijnen kuiltjes in zijn wangen. De kleur van zijn ogen is oranje, net als die van de barista, maar dan nog net iets feller.

‘Wat ik niet weet, Renzo,’ zeg ik, met overdreven nadruk op zijn naam – Hij trekt zijn wenkbrauwen op – ‘is hoe jij je koffie drinkt, maar zo te zien ga ik daar nu achter komen.’

‘Een dubbele espresso voor Renzo?’ roept een van de andere barista’s, terwijl ze een witte beker omhooghoudt. ‘En een latte voor Ivelle?’

‘Je had mee moeten doen aan die actie,’ zegt Renzo, terwijl hij een slok van zijn koffie neemt en me over de rand van het deksel aankijkt. ‘Dan hadden we de kosten kunnen delen.’

De schelle piepjes van zijn videofoon doorbreken de ongemakkelijke stilte. Hij vist ’m uit zijn broekzak en werpt een snelle blik op het oplichtende scherm. ‘Blijkbaar geen tijd om rustig mijn koffie te drinken,’ zegt hij. Ik glimlach. Even kruist zijn blik de mijne, net voor hij zijn hoofd wegdraait. Maar dan kijkt hij me opnieuw aan. Het oranje lijkt te veranderen, maar ik kan niet goed zien waarin. Het is toch niet ... roze? Shit. Snel neem ik een slok van mijn koffie en doe net alsof ik word afgeleid door iemand achter me, maar ik weet dat hij het heeft gezien.

‘Laten we dit nog een keer overdoen, Ivelle,’ zegt hij uiteindelijk grijnzend, mijn naam benadrukkend zoals ik zijn naam had uitgesproken. Het is zeker niet de koffie, die een warme gloed door mijn lijf laat vloeien. Terwijl hij zich omdraait en wegloopt, kan ik niet voorkomen dat ik het denk. Misschien is dit het moment waar Nomi het altijd over heeft. Het moment dat mijn leven zal veranderen. Nomi zegt dat het geen tien jongens hoeven te zijn.

Eentje maar, op het juiste moment. Als zijn ogen rood worden, dan weet je het. Het probleem is dat ik al vaker dan één keer heb gedacht dat het moment was aangebroken. Drie keer om precies te zijn, Renzo meegerekend.

Eagan ontmoette ik tijdens een familievakantie in Giallo, aan het strand. Ik was nog een kind, tien of elf jaar misschien, en hij was mijn vriendje. Althans, dat dacht ik. De maanden erna bleven we videobellen, wat altijd gezellig was, tot het plotseling stopte. Mijn moeder kreeg een oproep van zijn moeder. Hij wilde het uitmaken, maar durfde het niet zelf te vertellen.

Tijdens mijn eerste bijbaantje op de markt werkte ik twee keer in de week met Cavin. Dat we een klik hadden, was duidelijk, want zijn ogen waren elke tint oranje als we samen kratten fruit moesten tillen. Hij zocht mij op en ik hem. Tot de dag dat ik de kleur zag die alles veranderde. Ijsblauw van medelijden. Niet lang daarna hoorde ik dat hij een vriendin had.

Ik waardeer het dat Nomi me probeert op te beuren en in theorie geloof ik haar ook, alleen is het me nog nooit overkomen. Zo langzamerhand wordt de stem in mijn hoofd, die zegt dat ik nooit iemand zal vinden die bij me past, steeds luider.

Eenmaal buiten, met de warme beker koffie in mijn hand, besluit ik in plaats van naar links en zo terug naar de hoofdweg te gaan, rechtsaf te slaan. Akhdar telt tientallen parken, en Clarent Park is niet eens het grootste, maar wel het mooiste van allemaal. Het is een minuut of twintig langer omlopen naar huis, maar het is het waard. De ingang alleen al is als uit een sprookje. Wan-

neer je onder de enorme overhangende takken van de wisteria doorwandelt, is er altijd wel een handvol van de lavendelkleurige bloemblaadjes die naar beneden dwarrelt, als elfenstof dat je in een magische wereld verwelkomt.

De stammen van de bomen langs het slingerende stenen pad zijn bekleed met een laag mos. Het ziet er zo zacht uit, dat ik me nooit kan bedwingen mijn vingertoppen er even langs te laten glijden. Het voelt als een fluwelen deken. Na de eerste bocht ligt er een weide in het park, met in het midden een meer. Hier vertoeven dagelijks mensen en ik geef ze geen ongelijk. Met een diepe ademhaling snuif ik de zoete geur van lichtgele jasmijn en paarse fresia op. Het ruikt naar zomer.

Ik gooi mijn beker, die inmiddels leeg is, in een prullenbak dicht bij een houten bankje. Er zit een ouder stel op. De man heeft de vingers van zijn gerimpelde hand verstrengeld in die van de vrouw naast hem. Als vanzelf glimlach ik. Dit is waar ik van droom. Met iemand oud worden en de laatste dagen van ons leven samen slijten. Terwijl ik het pad verder volg, gaat mijn levendige fantasie met me aan de haal, of ik het nu wil of niet. Ik zie beelden van Renzo's aanzoek, van onze bruiloft, het moment dat ik hem vertel dat ik in verwachting ben. Zijn ogen zijn telkens het stralend rode middelpunt. Misschien is dit het. Misschien is hij het.

Ik schrik op van twee jonge kinderen die dicht langs me heen schieten, gevolgd door hun moeder, die een kinderwagen voor zich uit duwt.

'Wie het eerst bij het hek is, krijgt een ijsje!' roept ze hen nog achterna, maar die aansporing hebben ze zo te zien niet nodig. 'Als ze niet luisteren, moet je hen uitputten,' zegt ze tegen mij en

ze knipoogt een van haar koraalkleurige ogen dicht. 'Gelukkig is deze nog te klein om tegen me in te gaan.'

Ik werp een blik in de wagen waar een baby omhoog ligt te kijken. Zijn witte irissen bewegen nieuwsgierig van links naar rechts.

Alleen in de eerste zes maanden van ons door kleur bepaalde leven zijn je ogen hagelwit van onschuld, van puurheid.

Ik heb nog nooit een volwassene met witte ogen gezien, want laten we eerlijk zijn, geen enkele volwassene is onschuldig. Er is altijd wel iets. Vreugde, verdriet, schaamte, woede. We voelen allemaal weleens dingen die we liever verborgen zouden willen houden. Maar wat als dat zou kunnen? Als je de gevoelens en intenties van iemand niet zou kunnen zien?

Mensen zouden een vriendelijk gezicht op kunnen zetten, net doen alsof ze blij zijn, terwijl ze je vanbinnen de ergste dingen toewensen. Je dierbaren zouden tegen je kunnen liegen, en dingen voor je achter kunnen houden. Er zouden meer ruzies zijn, en geheimen die, als ze uitkomen, relaties kunnen verwoesten. Je zou nooit zeker kunnen weten of je iemand kunt vertrouwen. Ik huiver ongecontroleerd. Het klinkt als een nachtmerrie. Ook al vertonen ogen met enige regelmaat gevoelens die ik niet wil zien, ik weet wel waar ik aan toe ben.

De uitgang aan de andere kant van het park is minstens zo mooi, met een tunnel van stalen bogen overwoekerd met bloeiende planten. Ze filteren het zonlicht tot een grillig vlekkenpatroon op het pad. Ik had graag nog wat langer willen blijven kijken naar hoe de wind het patroon doet bewegen, maar het huiswerk in mijn rugtas maakt zichzelf niet. Ik sla linksaf de straat in. Het aantal men-